

ПЕРШІ ДЕСЯТЬ РОКІВ

Музеї загалом являють собою соціальні інституції, що задовольняють потреби суспільства в різних сферах. Підтвердженням цього означення є десятилітня історія діяльності Центрального музею Збройних Сил України. Початки його створення припадають на бурхливі часи зламу радянської і зародження нової, української армії. Саме потреба збереження національної культурної спадщини в царині військової діяльності покликала до життя таку інституцію, яка б зайнялася збиранням, зберіганням і пропагуванням найкращих її досягнень.

Найважче розпочати справу, а ще важче робити її в умовах тришестимісячної невивлати грошового утримання військовиків, перебоїв у харчуванні особового складу, забезпеченні його речовим майном та за інших негараздів. Однак нас підтримувала добра воля офіцерів і генералів управлінь і служб Міністерства оборони України й Генерального штабу Збройних Сил України.

Незабутнє перше визнання ваги існування музею, яке висловив генерал-полковник Костянтин Морозов, по-державницькому оцінивши нашу діяльність. Особливо музей зміцнів завдяки пильній увазі до його роботи Міністра оборони України генерала армії Олександра Кузьмука – тут і розширення матеріально-технічної бази музею, і збільшення

музейних площ, і створення перших його філій – Волинського регіонального музею українського війська та військової техніки в Луцьку й Музею ракетних військ стратегічного призначення в Первомайську.

І хоча в колективі ЦМЗСУ мало хто зостався від першого складу, внесок кожного працівника лишився в його розвитку. У рік свого десятиліття наш колектив радіє своїм здобуткам у примноженні музейних колекцій, збільшенні кількості проведених екскурсій, зростанні числа відвідувачів, улаштуванні міжнародних і загальнодержавних виставок, проведених за підтримки державного підприємства „Укроборонсервіс”.

На сьогодні в Україні не існує музею, який би повноцінно й всебічно відображав військову історію. З огляду на це дедалі очевиднішою стає потреба створення на базі Центрального музею Збройних Сил України музейного закладу національного масштабу, що у своїх експозиціях висвітлював би всі історичні етапи виникнення й розвою аж до нашої доби військової справи на теренах України. Безперечно, це побажання на майбутнє і хочеться вірити, що найважчі часи вже позаду, а творчо напруженіші – ще попереду, і що музей з честю й надалі виконуватиме свої завдання.

Віктор КАРПОВ